

◆

KALABALIKLARIN İÇİNDE KOFTİDEN YALNIZLIK

◆

“Hayır canım, ne alakası var? Sevgilim olduğunda da arayıp soruyordum seni.”

“Kankacım akşam 10’dan sonra içki satan tekel sormandan bahsetmiyorum. Sevgili yapınca yok oluyorsun işte.”

“Sevgilim gidince de yok oluyorum ama...”

“Ohooo! Hadi abi, drama yapma artık ya. Yine biz bizeyiz işte, boşver. Unut. Bitti, gitti.”

Böyle oluyordu işte hep. Hiç tanımadığın biri önce hoşuna gidiyor, sonra onun hayatına girmek için her yolu deniyorsun. Sırf ilgisini çekmek için zekice cümleler kurup, normalde hiç olmadığı kadar enerjik bir halde karşısında 40 takla atıyorsun. Tüm arkadaşlarını, eşini dostunu bir kenara atıp hayatının merkezine onu koyuyorsun. Tam da birlikte çok güzel vakit geçirdiğini düşündüğün sırada da birden her şey değişiyor ve o yine hiç tanımadığın biri haline geliyordu.

Nihayet Ezgi de artık hiç tanımadığım biri haline dönüşmüştü ve ben de kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırarak soluğu kürkü dükkanında almıştım. Bundan 1 ay önce bütün planlarını beraber yapan iki insan olarak bir yerlerde karşılaşmamız halinde birbirimizi tanımamazlıktan gelecek, sonra da koşşa koşşa en yakın arkadaşımızın yanına gidecektik.

“Kimi gördüm tahmin et?”

Eşeğin tenasül uzvunu gördüm. Tabii ki en yakın arkadaşım Gökhan da, diğerleri de biliyordu bu sorunun cevabını. Aman ne büyük olay! Ezgi’yi gördüm diye en az bir saat arkadaşımın kafasını ütülecektim. “Abi inanabiliyor musun? Beni görmezden geldi,” diyerek, ondan teselli dilenecektim. “Ya olm, dalgın bir günüdür, kötü bir dönemden

geçiyordur. Vırttır, zırttır,” sözleriyle beni yatıştırmasını isteyecektim. Fakat Gökhan çok netti: “Kankacım, kız seni sevmiyor işte, neyi uzatıyorsun hâlâ?”

Gökhan’ın kestirip atmasına dikkate almadan devam ettim. “Abi zaten benden sonra bir çirkinleşmiş mi, bana mı öyle geldi bilmiyorum. Ulan insan bir uyarır, ‘Oğlum bu kızla ne işin var?’ der. Ama yok işte, kimse kimsenin zerre umrunda değil,” diyerek içimi döktüm. Öfkem sanki kızıdan daha çok Gökhan’a ve diğer arkadaşlarıma idi. Aslında özü “Niye aşk hayatımla ilgilenmiyorsunuz?” olan saçma bir serzenişti benimkisi ama bir şekilde içimdeki safrayı atıp, rahatlamam gerekiyordu.

Rahatlayamadım.

Gökhan yavaşça iyice sınırlarımı bozdu çünkü. Konuyu Ezgi’ye, oradan da kendime getirmeye çalışırken her defasında Gökhan’ın dertlerinden örnekler dinlemek zorunda kalıyordum. Böyleydi işte bu işler; birine bir dert anlatacaksan illaki muadili bir derdi de dinlemek zorunda kalıyordun. Gökhan karı kız işlerine pek kafayı takmadığından, onun muadil derdi de dokuzuncu senesinde hâlâ bitmeyen üniversitesiydi. Aman ne dert! Ben okulu bitireli kaç sene oldu adam hâlâ bana “Finallere kasarsam aslında bu sene biter,” gibi şeyler söylüyor. Dinleliyordum. Dinlersem şerefsizdim.

Tamam, aslında üniversiteyi bitirememenin daha büyük bir problem olduğunu kabul etmem gerek. En azından elle tutulur, net bir sorun. Fakat Ezgi ve beklenmeyen ayrılığımız öyle bir problem mi? Değil. Bir süre daha “Aman Ezgi şöyle yaptı, canım Ezgi böyle yaptı,” diye mızımızlanır, sonra da unuturdum. Yani öyle umuyordum en azından... Halbuki Gökhan hem eşek kadar adam olmuş hâlâ sınavlara çalışıyordu, hem de askerlik çanları onun için çalışıyordu. Hafiften seyrelmeye başlamış saçı ile hiç utanmadan kampüse gidip bölümün en çalışkan öğrencilerinden fotokopi dileniyordu. Evin içerisinde coşkuyla bira şişesi biriktiren çocuklarla muhatap olurken WhatsApp gruplarına “Beyler yarın beni sınava çalıştırabilir misiniz?” diye mesajlar atıyordu. Fakat

yine de ne onun, ne de başkalarının dertlerine konsantre olamıyordum işte; kendi uyduruk problemlerim herkesinkinden daha önemli gibi geliyordu.

Ki zaten bunun herkes için böyle olduğunu düşünüyorum. Büyük konuşmak istemem ama bence kimse kimseyi öyle can kulağıyla falan dinlemiyor; herkes sırf anlatma sırası kendisine gelsin diye karşısındakine belli bir konuşma süresi veriyor, o kadar. Ben de el mecbur Gökhan'a verdim o süreyi. "Ya oğlum tamam anlıyorum seni ama bak kimse'nin hayatı mükemmel değil," gibi şeyler gevelediği sırada kapı çaldı. Tolga ve Aslı geldi. Ardından zil bir kez daha çaldı. Cem ve İlgin geldi bu sefer. Sonra tekrar çaldı, sonra tekrar... Deniz, Uraz, Sinem, Cenk, birileri daha ve birileri daha ve birileri daha...

Ev yine bildik curcunalı halini almıştı. Salondakileri tek tek anlatmak istemiyorum; hayatıma alelade bir şekilde girmiş, tek tek çok fazla bir anlam ifade etmeyen insanlardı. "Tolga'nın Alman kurduna benzeyen bir suratı var", "Aslı kuşku dolu gözlerle etrafı izlerken bir yandan da sinsî gibi gülümsüyordu", "Deniz'in minik burnu o gün sanki daha bir sevimliydi" vs... Yo hayır, bu arkadaşlar için betimleme yaparak süslü anlatımlara girmeye hiç niyetim yok. İşte etrafınızda gördüğünüz ortalama gençleri düşünün, tipler 3 aşağı 5 yukarı öyleydi. Orta sınıfın belki biraz altı, belki biraz üstü. Üniversiteden, işten, bardan, sağdan soldan bir sürü arkadaş. Hangi ara bu kadar kalabalık olmuştuk hiçbir fikrim yok ancak bu Ankara'nın özelliğiydi. Burada insanlar ikiye ayrılıyordu: tanıdıklarınız ve yakın zamanda tanışacaklarınız.

Evdeki bu toplanma haline tam olarak bir parti demek mümkün değildi. Her zamanki gibi az tanıdık, çok tanıdık herkes toplanmıştı. Gece boyunca bol bol konuşacak, bol bol içecek ve sonunda da sarhoş olup sızacaktık. Hepsi bu. Yanlış anlaşılmasın, hiç de sıkıcı değil ancak morali bozulmuştu. Ortamdaki kız-erkek dengesine bakıldığında, bir tek ben dışarıda kalıyordum. E böyle olunca haliyle de pek bir enerjik olamıyordum. N'apacaktım, kendimi Gökhan'a mı be-

ğendirecektim? Gökhan'ın ilgisini çekmek için ona yalandan yere “Ya sen kilo mu verdin?” diyerek olta mı atacaktım? Ki yani kilo vermediği de yaklaşık 100 metreden belli oluyordu. Belki siyah kıyafet giyerse ve vakit akşamüzeri ise ancak o zaman ona böyle bir iltifatta bulunabilirdim. O da bana en fazla “Olm iyi misin sen?” diye karşılık verirdi.

Aslına bakılırsa kendimi Ilgın'a beğendirmek isterdim ancak kısmet ya işte, benden önce Cem daha hızlı davranmıştı bu konuda.

“Cem lan, sen berberini mi değiştirdin abi? Tipin mipin değişmiş senin, bir acayip olmuşsun...”

Tahmin edileceği üzere yukarıdaki cümle bana ait. Cem'e gıcık olmuşum birden. Ilgın gibi güzel bir kızla ne işi olabilir ki? Ya da Ilgın salak mıydı yoksa? Tamam, kül rengi küt saçları, bal rengi gözleri ve mini kot eteği ile oldukça güzel görünüyordu ama Cem'le sevgili olduğuna göre çok da akıllı olmamalıydı. Bir insan Cem'le ne konuşabilirdi ki? Adamla Osmanlı Tarihi'nden, uzay çalışmalarına kadar istediğiniz şeyi konuşun, o yine lafı Fenerbahçe'ye ve Fenerbahçe'nin şanlı tarihine bağlamayı başarıyordu.

“Hahaha! Bir zamanlar bizde Toprak^{1*} diye bir topçu vardı, onun berberini buldum abi. Bundan sonra hayattaki duruşum budur.”

“Senin duruşunu sikeyim,” diye geçirdim içimden. Saç mevzusunu da başarıyla Fenerbahçe'ye bağlamayı başarmıştı. Sonra da Ilgın'a salak deyince ben fesat oluyorum. Allah aşkına lütfen! Ben öyle bir insan değilim. Sırf bir kız benden değil de başkasından hoşlandı diye ona ‘salak’ diyemem.

Ya da derim. Bal gibi de derim. Ezgi de salak, Ilgın da. Hatta şu an şu evde olan bütün kızlar salak. Belki Aslı değil, Tolga iyi çocuk. Gül gibi de geçinip gidiyorlar. Maşallah. Deniz de salak sayılmaz; Uraz öyle matah bir adam değil fakat Allah var yakışıklı oğlan. Ya aslında düşününce, evdeki tek salak benim galiba. Bütün gece millet harala gürele

1* “Toprak Kırtıoğlu”.

konuşup gülüşürken bir köşede oturmuş bunları düşünüyordum. Rezalet.

Üçüncü biramın sonunda nihayet tuvaletim gelmişti. Genelde ilk iki birada her şey olağan seyrinde olurdu ama ne yazık ki bir noktadan sonra hiç ara vermeden tuvalete gitmek zorunda kalıyordum. Banyoya gittim. Bir yandan işerken, bir yandan da telefonumdan Facebook'a bakmaya çalıştım. Fakat o kadar hızlı işemiştim ki; daha sayfa açılmadan apar topar telefonu cebime, şeyimi de yerine koymak zorunda kaldım. Normalde cinsel organıma hiç dokunmadan işeyebiliyordum ve böylece elimi yıkamama gerek olmadığına kendimi ikna edebiliyordum ancak bu sefer bir yandan telefonla uğraşırken elime çiş sıçramıştı. Çiş sıçramamış olsa bile dışarıda birileri vardı ve onlar elimi yıkamadığımı düşünmesinler diye artık elimi yıkamak zorundaydım. Onlar olmasa belki yıkama... Amaan neyse! Bu gereksiz ayrıntıları anlattım çünkü sarhoşluk seviyem artıkça çenesi açılan birisiyim ve şu an resmen lafi uzatıyorum, farkındayım.

Tuvaletten çıktığımda mutfaktan tartışma sesleri geldiğini duydum.

“Ya kızım, niye saçma sapan trip atıyorsun?”

“Trip mrip atmıyorum ben, nasıl baktığını gördüm.”

“Saçmalamaz mısın lütfen? Lan sevgilisi olan kıza niye bakayım, manyak mıyım ben?”

“Sevgilisi olmasa bakman normal yani?”

“Ya İlgin, lafi bi götünden anlama lütfen. Ne demek istediğimi biliyosun...”

Vay anasını arkadaş! İlgin denyo değil, denyonun önde gideni çıktı. Kız Cem'le çıktığı yetmezmiş gibi bir de kalkmış, kıskançlık krizlerine giriyordu. Fakat bu kadar denyo olmasına rağmen o denli güzeldi ki, mutfak kapısında durmuş onları dinliyordum. Nedeni çok basitti: belki bu gece bir ayrılık çıkardı da ben de bir şekilde İlgin'a yürürdüm.

“Cem ben seni tahmin edemediğin kadar çok seviyorum...”

Neyse ya, insanların ilişkisine girmenin çok da lüzumu yok. Millet ama iyi ama kötü, birbirini seviyor işte. Bana da böyle kapı dibinde laf dinleyip bok yemek düşüyor. Tüm dünyanın huzurunda hem İlgin’dan, hem de Cem’den özür diliyor ve şu ortamdaki tek denyonun ben olduğunun tekrar altını çizmek istiyorum. Evet, şu evde, hatta Ankara’da, hatta Türkiye ve dünyadaki en büyük denyo benim.

Ben Sinan Su. Otuz yaşındayım, işsiz bir mimarım ve çok yakın zamanda sevgilim tarafından terk edildim. Sakın merak etmeyin, durum sandığınız kadar kötü değil. Her şey kontrolüm altında fakat sadece şanssız bir dönemden geçiyorum. Şu birayı içip, şu köşede sızarsam sabah kalktığımda durumu düzeltmek için harekete geçeceğimden emin olabilirsiniz.

“Güle güle Cem. Ilgıncım görüşmek üzere... Yok abi, ben burada rahatım, üşümüyorum. Gökhan, hazır ayaktayken bana bir su getirir misin kardeşim?”

Herkes gittiğine göre, ben de artık uyuyabilirdim. Bu arada unutmadan, Ezgi Allah senin büyük belanı versin...

